

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 180 / III Legislatura / Sisè període

Dimarts, 6 de novembre de 1990

Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local

Presidència
de l'Il·lustre Sr. Jaume Camps i Rovira

Sessió núm. 16

Proposicions no de llei

SUMARI

El debat del punt tercer de l'ordre del dia s'inicia a les cinc de la tarda i tretze minuts.

L'I. Sr. President intervé per una qüestió d'ordre (p. 3535).

Proposició no de Llei sobre l'Accés Públic al Sumari del Consell de Guerra seguit contra el President Lluís Companys (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3535).

Posició dels grups: I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3535), I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 3536) i I. Sr. Vila (CiU) (p. 3536).

Votació: aprovada per 14 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció (p. 3536).

Proposició no de Llei sobre el Rebuig de la Violència i el Suport a la Via Democràtica (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3536).

Posició dels grups: I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3536), I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 3536) i I. Sr. Sendra (CiU) (p. 3536).

Votació: aprovada per unanimitat (p. 3537).

Proposició no de Llei sobre la Redacció del Pla Director d'Inversions Locals (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Tomàs (S) (p. 3537).

Posició dels grups: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3538), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3538) i I. Sr. Aligué (CiU) (p. 3538).

Votació: rebutjada per 5 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 3540).

Proposició no de Llei sobre la Representació Institucional Catalana de l'Exterior (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3540).

Posició dels grups: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3540), I. Sr. Garcia i Sáez (S) (p. 3541) i I. Sr. Pérez-Moreno (CiU) (p. 3541).*

Votació: *rebutjada per 2 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció (p. 3541).*

Proposició no de Llei sobre les Comunitats Catalanes de Fora del País (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3541).*

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Vila (CiU) (p. 3541).*

Posició dels grups: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3543).*

L'I. Sr. President intervé per fer un aclariment (p. 3543).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 3543).*

L'I. Sr. Secretari dóna lectura a l'esmena transaccional (p. 3544).

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 3544).*

Proposició no de Llei sobre l'Elaboració d'un Estudi relatiu al Sostre Constitucional Màxim d'Autonomia i la Preparació d'un Avantprojecte de Llei de Reforma Estatutària (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *H. Sr. Hortalà (M) (p. 3544).*

Posició dels grups: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3545).*

L'I. Sr. President intervé per fer un aclariment (p. 3545).

Posició dels grups (continuació): *I. Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 3545).*

Votació del punt primer: *rebutjat per 14 vots a favor, 2 en contra i cap abstenció (p. 3546).*

Votació del punt segon: *rebutjat per 15 vots en contra, 1 a favor i cap abstenció (p. 3546).*

Proposició no de Llei sobre la No-renovació de la Llicència a l'Empresa INVERAMA, SA (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Madueño (S) (p. 3546).*

Posició dels grups: *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 3547) i I. Sr. Escudé (CiU) (p. 3547).*

El debat del punt segon de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a tres quarts de set del vespre i quatre minuts.

SESSIÓ NÚM. 16 DE LA COMISSIÓ D'ORGANITZACIÓ I ADMINISTRACIÓ DE LA GENERALITAT I GOVERN LOCAL

El debat del punt tercer de l'ordre del dia s'inicia a les cinc de la tarda i tretze minuts. Presideix l'I. Sr. Camps i Rovira, acompanyat del Secretari, I. Sr. Sendra. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Pau.

Hi són presents les diputades i els diputats I. Sr. Aligué, I. Sr. Comas (en substitució de l'I. Sr. Aymerich), H. Sr. Bigatà, I. Sra. Busquets, I. Sr. Vila (en substitució de l'H. Sr. Cahner), I. Sr. Pérez-Moreno (en substitució de l'I. Sr. Calzada), I. Sr. Camp i Batalla (en substitució de l'I. Sr. Casals), I. Sr. Escudé, I. Sr. Mariné, I. Sr. Martí i Ferré, I. Sr. Pont i I. Sr. Martínez i Ibáñez (en substitució de l'I. Sr. Sanclimens), pel G. p. de Convergència i Unió; I. Sr. Madueño (en substitució de l'I. Sr. Clotás), I. Sr. García i Sáez i I. Sr. Tomàs (en substitució de l'I. Sr. Siurana), pel G. Socialista; I. Sr. Vidal-Quadras, pel G. p. Popular; I. Sr. Carod-Rovira, per l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i H. Sr. Hortalà, pel G. Mixt.

El Sr. PRESIDENT: Se m'ha demanat pel Grup Mixt, secció Esquerra Catalana, el retard del segon punt de l'ordre del dia, atesos uns compromisos del ponent, i les senyores i els senyors diputats no tindran inconvenient en aquesta modificació dels punts de l'ordre del dia; si no se m'indica el contrari, entenc que, per assentiment, hi estan d'acord.

Passem, doncs, al tercer punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la No-renovació de la Llicència a l'Empresa INVERAMA, SA, presentada pel Diputat senyor Rafael Madueño, juntament amb altres quatre diputats del Grup Socialista. Té la paraula el senyor Rafael Madueño.

(Pausa.)

Bé... Decau aquest punt.

Passem, doncs, al quart punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre l'Accés Públic al Sumari del Consell de Guerra seguit contra el President Lluís Companys, presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

Proposició no de Llei sobre l'Accés Públic al Sumari del Consell de Guerra seguit contra el President Lluís Companys

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. L'objectiu d'aquesta Proposició no de Llei que l'Esquerra Republicana de Catalunya presenta davant aquesta Comissió, és el fet, coincidint amb el cinquantenari de l'afusellament del President Companys, d'incidir en un dels aspectes que fins ara potser ha estat menys tingut en compte i que, això no obstant, hauria de ser del màxim interès sobretot per conèixer amb precisió el caràcter del judici que es va fer contra el President Companys.

Com ja és sabut, al llarg d'aquest any, aquestes darreres setmanes de manera particular, les institucions catalanes i el conjunt de la societat civil han dut a terme un seguit d'iniciatives per tal que l'aniversari de l'afusellament del President Companys fos recordat amb la dignitat que l'efemèrides es mereixia.

Això no obstant, hi ha un aspecte, que és exactament el següent, que fa que aquest aniversari no pugui ser commemorat amb tota la plenitud que caldria. Es tracta del següent: el text del sumari a partir del qual el President Companys va ser condemnat, el text íntegre d'aquest sumari, en aquests moments encara no es troba a disposició de l'opinió pública en general, el poble de Catalunya en particular, i els historiadors d'una manera més concreta. Entenem, doncs, que cinquanta anys després, superat aquell període polític que va fer possible l'afusellament del President Companys, trobant-nos com ens trobem en un estat de dret, de respecte de les llibertats democràtiques, segons, d'altra banda, afirma la mateixa Constitució Espanyola, no tindria sentit que un text d'aquestes característiques fos encara sostret al coneixement públic del nostre país; no tindria sentit... *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, perdoni, senyor Diputat. Pot continuar, gràcies.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. No tindria sentit, doncs, que en un període de democràcia hi haguessin encara secrets militars que superessin aquest mateix Estat democràtic i que anessin molt més enllà de les possibilitats que aquesta democràcia permet per a tot el conjunt dels ciutadans.

És per això que nosaltres entenem, i aquest és, per finalitzar la nostra intervenció, el caràcter de la Proposició, que l'accés públic al coneixement del text del sumari és una mesura indispensable per al coneixement precís de les circumstàncies en què es va produir aquella sentència, al nostre entendre, injusta. En conseqüència, cal, doncs, que aquest mateix text, fins ara sostret —hi insistim— per l'autoritat militar, sigui posat plenament a l'abast de tota la societat catalana i dels investigadors per facilitar, així, una millor comprensió de la nostra història contemporània.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha presentada cap esmena, segons tinc entès. Per tant, posicionament dels grups, de major a menor... *(Remor de veus.)* De menor a major. Sí, sí, això és el que volia dir; no ho he dit? *(Veus de «no».)* En tot cas, confiem en la fàcil i ràpida interpretació dels grups parlamentaris per entendre el que volia dir. En aquest cas, el senyor Aleix Vidal-Quadras té la paraula, perquè el Grup d'Iniciativa i el Grup Mixt renunciïn a intervenir.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta Proposició de l'Agrupació d'Esquerra Republicana és una més de les que fa aquesta Agrupació reiteradament sobre temes al voltant de la personalitat pública i política i de la mort del President Companys. I, des del nostre punt de vista, aquest esperit —que comprenem i respectem per la relació, molt estreta, d'aquesta personalitat històrica del nostre país amb el grup proponent i el seu partit—, aquesta contínua remembrança amb aquest esperit «retroindicatiu» no creiem que, en aquests moments, sigui particularment adient ni aporti cap component constructiu a la nostra vida pública. Sobre l'afusellament i la mort injustificable i injusta del President Lluís Companys hi ha moltíssima bibliografia i el text de la sentència del tribunal militar és absolutament públic —perquè tots els que som aquí l'hem llegit i alguns segurament el coneixen quasi de memòria. No creiem que el fet que aquest sumari es faci públic aporti noves dades o valoracions a fets que, malauradament,

van succeir, i que, com ha dit molt bé el senyor Carod-Rovira, estan, sortosament, superats.

Per tant, senyor President, tot i comprenent que el Grup proposant sigui particularment sensible a la figura del President Lluís Companys, val a dir que tantes injustícies es van cometre en aquella època per totes dues parts en litigi que aquest tipus d'investigacions no tindria fi i contribuiria potser a tornar a fer més crues qüestions que, afortunadament, tots tenim superades —si no oblidades sí superades.

Per tot això, senyor President, i —hi insisteixo— tot i respectant i comprenent l'esperit de la proposta, el nostre Grup s'abstindrà.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Per part del Grup Socialista té la paraula el senyor Lluís Garcia Sáez.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Amb les dificultats objectives del cas (*l'I. Sr. Diputat pateix una forta afonia*), per dir que hi votarem a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Garcia Sáez. Per part del Grup de Convergència i Unió, el Diputat senyor Vila i Foruny té la paraula.

El Sr. VILA: Gràcies, senyor President. Bé, anunciar que, per part del nostre Grup, també votarem favorablement aquesta Proposició no de Llei perquè, independentment de totes les valoracions que es puguin fer, la història és la història i la veritat és la veritat. I el fet, doncs, que el poble i els investigadors i els historiadors, doncs, puguin tenir accés a saber quina és la realitat dels fets que van ocórrer, doncs, ens sembla que a ningú, en fi, li pot semblar que aquesta és una cosa negativa.

Només, doncs, per aquesta qüestió, doncs, reafirmar que sí, que hi votarem favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vila i Foruny. Per tant, havent-se posicionat tots els grups presents, podem passar a la votació.

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Per 14 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció, queda aprovada la Proposició no de Llei, proposada per Esquerra Republicana de Catalunya, respecte al coneixement públic del sumari que va conduir al consell de guerra del President Companys.

Passem ara al punt número 5: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre el Rebuig de la Violència i Suport a la Via Democràtica, presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. Em plau tornar a dar la paraula al senyor Carod-Rovira.

Proposició no de Llei sobre el Rebuig de la Violència i el Suport a la Via Democràtica

El Sr. CAROD-ROVIRA: Bé, moltes gràcies, senyor President. Setmanes enrere es van produir al nostre país dos atemptats violents: un, a l'àrea de Tarragona, en unes instal·lacions petroquímiques, i no eren pas ja els primers accidents, en aquest cas per atemptat, que s'hi produïen. I, més tard, a la seu barcelonina d'un partit polític.

L'esclat d'aquelles bombes era, al nostre entendre, un esclat violent que atemptava de manera directa contra el context pací-

fic i democràtic en què sempre s'ha volgut moure el conjunt del poble de Catalunya.

L'objectiu d'aquesta Proposició no de Llei que presenta avui Esquerra Republicana consta, exactament, de tres apartats perfectament diferenciats. Per una banda, es tracta d'expressar, sense cap tipus de reserva, el rebuig absolut a l'ús de la violència i de totes aquelles mesures de qualsevol tipus de força que pretenguin substituir o interpretar la voluntat popular, voluntat popular que, d'altra banda, ja s'expressa democràticament a les urnes i que té aquest Parlament com a representació col·lectiva de tots els catalans i les catalanes.

En segon lloc, es tracta de refermar la tradicional vocació de pau del poble català, vocació, per tant, que li fa ser contrària a la violència en totes les seves manifestacions, i vocació que, cada vegada que hi ha oportunitat de demostrar-ho a les urnes, el poble català s'ha manifestat en contra de, tant sigui pertinença a estructures de caràcter militar com a opcions que defensin, estrictament, la violència.

Finalment, aquesta Proposició no de Llei té com a objecte, com a conseqüència dels dos anteriors apartats, declarar des d'aquest Parlament el suport inequívoc a la via estrictament política i a les normes universals de comportament democràtic, totes les quals tenen el seu millor procediment més que no pas altre a través de l'ús del sufragi universal.

És per tot plegat que confiem en una votació favorable de la resta de grups presents en aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha tampoc esmenes a aquesta Proposició no de Llei, i, per tant, passem al posicionament dels grups. El Grup d'Iniciativa i el Grup Mixt renuncien a intervenir; l'Agrupació parlamentària del CDS també, i, per tant, podem passar al Grup Popular.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Molt telegràficament per coincidir, plenament, amb l'esperit i la lletra d'aquesta Proposició no de Llei i manifestar-hi el nostre vot favorable.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Per part del Grup Socialista.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Per dir que votarem que sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Garcia Sáez. A efectes d'acta, comunico que ha afirmat que votarien favorablement.

Per part del Grup de Convergència i Unió, el Diputat senyor Sendra, Vice-president de la Comissió..., però, Secretari de la Comissió, que ha estat substituït momentàniament pel Diputat senyor Vila Foruny en aquest encàrrec, té la paraula.

El Sr. SENDRA: Moltes gràcies. És obvi que el nostre Grup parlamentari ha examinat, amb gran atenció, aquesta Proposició no de Llei que fa referència als atemptats violents produïts fa poques setmanes. Un, a les instal·lacions petroquímiques de Tarragona, i l'altre a la seu barcelonina d'un partit polític. Val a dir que, segons les darreres notícies, els autors d'aquests dos darrers actes han estat capturats i empresonats.

Però, malauradament, aquells van ser uns fets luctuosos que no és la primera vegada que patim a Catalunya, i, fins i tot, el realitzat a Tarragona és una repetició gairebé mimètica del sofert tot just fa un any, i que va causar un gran esverament entre els pacífics ciutadans de la meua ciutat: esgarriats fugien per

carrers, per camps, per carreteres, per camins, sense saber, encara, que es tractava d'un atemptat terrorista portat a cap, per cert, per un terrorisme que, amb la seva farsa, pretenen emparar accions execrables sota la concepció d'un nacionalisme que ni és el que nosaltres professem, ni es fonamenta tampoc en una actitud política que pugui aportar cap valor, en un terreny ètico-polític, al fet nacional de Catalunya. Aquest no és el camí a seguir per poder obtenir l'expandiment i la realització completa de les virtualitats i dels drets individuals i col·lectius als quals nosaltres aspirem.

D'acord amb aquests raonaments previs, quin pot ser, doncs, el nostre posicionament davant una proposició no de llei que expressa el seu rebuig més absolut de l'ús de la violència, que ens demana declarar el nostre suport a la via estrictament política com a expressió de la voluntat del nostre poble?

Això que se'ns demana, senyores i senyors diputats, tant Convergència Democràtica de Catalunya com Unió Democràtica de Catalunya ja ho hem expressat obertament més d'un i de mil cops en aquest Parlament i públicament, fora de l'àmbit parlamentari. Actitud inequívoca i persistent que pot molt bé excusar-nos ara d'haver de proclamar aquests principis una vegada més. Els principis, creiem que es valoren per la seva fermesa a defensar-los i a aplicar-los i no pas anar-los proclamant en cada moment de manera que pugui semblar interessada i supèrflua per reiterativa.

Tanmateix, no hauria de ser necessari recordar que el mateix President de la Generalitat, en Jordi Pujol, s'ha referit sovint a la duresa, a la violència i a la insolidaritat, quan es tracta de defensar els drets de Catalunya enfront de mesquines posicions del Govern central o de qui sigui. I ell mateix ha dit en aquest Parlament que lluitarà a fons perquè aquestes no siguin les armes emprades per aconseguir més bons rendiments per a l'autogovern de Catalunya. Les nostres armes són pacífiques, constructives i no van contra ningú i menys encara contra ciutadans innocents; les nostres armes són de pròpia afirmació i constitueixen, en definitiva, el clima de convivència a Catalunya, la negociació, l'esperit d'iniciativa i, sobretot, l'esperança en moments difícils, que també n'hi ha hagut, i, malauradament, potser n'hi continuarà havent. Aquestes armes pacífiques configuren allò que hem anomenat la «força serena de Catalunya».

El President ha afirmat, fins i tot, que si algun dia el nostre poble volgués emprendre un altre camí, el de la violència, rebutjant el pacífic i el democràtic, aquest poble nostre hauria de triar un altre president.

Nosaltres, els parlamentaris de Convergència i Unió, tot el Grup parlamentari estem en tot i per a tot d'acord amb aquest capteniment del nostre President, com ho estem també, no obstant això, a reiterar-nos en els termes de la Proposició no de llei que condemna la violència i el terrorisme. I per tot això el nostre vot, en cadascun dels punts, serà afirmatiu.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sendra. Podem passar, doncs, a la votació.

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Per unanimitat dels presents queda aprovada la Proposició no de llei que acabem de substanciar.

El punt sis de l'ordre del dia ens parla del debat i la votació de la Proposició no de llei sobre la Redacció del Pla Director d'Inversions Locals, presentada pels Diputats senyor Esteve Tomàs, juntament amb altres quatre diputats, del Grup Socialista. El senyor Esteve Tomàs té la paraula per fer-ne la defensa.

Proposició no de llei sobre la Redacció del Pla Director d'Inversions Locals

El Sr. TOMÀS: Moltes gràcies, senyor President. És per defensar aquesta Proposició no de llei, que, com vostè ha dit molt bé, demana que es redacti, en el termini màxim de sis mesos, el Pla director d'inversions locals.

Vostès coneixen molt bé, saben molt bé que aquest Pla director està contemplat en la nostra Llei municipal i va ser una de les poques aportacions que diferencia la nostra Llei municipal de la Llei de Bases de Règim Local, i que jo recordo, perfectament, que va rebre l'aplaudiment de tots els grups parlamentaris, en tant que la seva figura venia a regular l'existència d'un instrument bàsic de cooperació econòmica a fi d'assegurar en el territori de Catalunya la prestació de tots els serveis mínims i obligatoris, és a dir, tenia un contingut en justícia distributiva que el caracteritzava.

És evident que aquest Pla director havia d'estar redactat, a més, per una comissió de cooperació local, que era un instrument de comunicació interinstitucional, que facilitava i permetia que aquest pla director d'inversions locals pogués procedir de forma correcta i adequada a les necessitats del país.

És clar, tot això succeïa, senyores i senyors diputats, des de l'any 1987; és a dir, fa tres anys i mig que es va aprovar aquella Llei, fa tres anys i mig que es va aprovar l'existència d'aquest pla director d'inversions locals. D'aleshores ençà s'ha fet molt poca cosa; és cert que, darrerament, hi ha una major activació del procés, però jo voldria recordar que no és fins al 29 de juny del 1989 que el Director General d'Administració Local, que és el mateix que encara avui dia és titular d'aquesta Direcció General, va comunicar als presidents dels consells comarcals que es procedís a la recollida de dades per a l'elaboració del Pla director d'inversions locals. És a dir que fins després de dos anys i al cap d'un any de la constitució dels consells comarcals no comença el procés de redacció del Pla director, és a dir, amb un retard considerable.

En aquesta comunicació es diu als consells comarcals i als presidents d'aquests consells comarcals que, a partir de les dades recollides de l'enquesta sobre infraestructura i equipament local, que és una enquesta que va ser coordinada, segons es diu a la mateixa carta, per la mateixa Direcció General d'Administració Local, és el punt de partida i que, posteriorment, la mateixa Direcció General, conjuntament amb els consells comarcals, passarà a la concreció i depuració de les dades de l'enquesta, etcètera. Fins al 10 d'octubre del mateix 89 no es torna a comunicar, amb carta novament del senyor Sala i Morell, a tots els presidents dels consells comarcals que els serveis de la seva Direcció General han iniciat l'explotació de les dades de l'enquesta, és a dir, al cap de quatre mesos, i que demana a tots els consells comarcals, com a instrument de representació o més proper al fet..., crec que diu, exactament, al «fet municipal», doncs, que sigui qui depuri, qui millori les dades que han estat presentades. I se'ls diu que se'ls trametrà tota la informació que

es té d'aquesta enquesta de forma propera, però això no succeeix fins al 10 d'abril d'aquest any, és a dir, fins al cap de vuit mesos, i, per tant, pràcticament a l'any de la primera comunicació; comunicació que no conclou fins al 26 de juny de l'any present, de l'any 90. El 16 del 10, és a dir, darrerament, no fa ni tan sols quinze dies, es continua comunicant que hi ha la tramesa d'informació de dades i de depuració d'aquestes dades. A més a més, aquestes comunicacions han creat confusions, en el sentit que els consells comarcals havien d'elaborar el Pla d'actuació comarcal en funció d'uns criteris que la mateixa Llei establiria i que així van començar-los a redactar bona part d'aquests mateixos consells comarcals. Però en aquestes comunicacions de la Direcció General se'ls va comunicar que deixessin d'actuar d'aquella manera i que es limitessin a treballar d'acord amb les dades de l'enquesta, de l'IEI, de l'enquesta presentada, la qual cosa vol dir que ha provocat un retard en l'elaboració dels plans d'actuació comarcal, dels PAC, pels quals els consells comarcals, a més, van rebre dotació econòmica, sempre, segurament injusta però suficient per a la seva redacció.

Tot plegat, què fa? Que ens porta al procés, un procés de distorsió generat des de la mateixa Direcció General, amb unes confusions quant a les ordres, amb unes directrius, diguem-ne, poc clares per part de la Direcció General, ha fet que, al cap de tres anys i mig, no tinguem el Pla director d'inversions locals. Una de les figures «novedoses» de la nostra Llei, una de les figures que tots els grups parlamentaris vam aplaudir i un dels instruments que fan falta a Catalunya, en tant que és l'instrument que ha de sumar voluntats, que ha de sumar inversions, que ha de sumar la correcció dels dèficits i fer possible aquella vella màxima liberal de fa cent cinquanta anys, que deia que es puguin portar a tots els ciutadans, visquin on visquin, els serveis mínims que els facin iguals davant la Llei; d'això ja fa més de cent cinquanta anys.

Per tant, davant aquesta situació, el nostre Grup, amb la seva funció de control del Govern, demana que aquest Pla director d'inversions locals ja estigui redactat o es redacti en un termini de sis mesos. Creiem que la redacció de sis mesos vol dir que ens anem al mes d'abril-maig, permetria, permetria..., i si molt «m'apuren» el nostre Grup seria generós, és a dir, si han de passar dos mesos més no passa res però que l'estiu de l'any que ve es disposi d'aquest instrument bàsic per al desplegament de les infraestructures necessàries en el país.

En aquest sentit, demanaríem el suport de tots els grups parlamentaris, atenent que la nostra Proposició no de Llei és molt raonable, molt sensata i que s'ajusta a la Llei, i, a més a més, impulsa que aquesta Llei es desplegui, malgrat el seu incompliment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, si es vol posicionar?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President. Per anunciar el nostre vot favorable a aquesta proposta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup d'Aliança Popular, després de la intervenció del senyor Carod-Rovira, el senyor Aleix Vidal-Quadras, té la paraula... (*Remor de veus.*) Perdó, del Grup Popular.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President. No, no, està bé; la història és la història, està bé. (*Rialles.*) Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, em referia al Grup Popular.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: No, no, si no m'ha de demanar perdó, jo dic que és un lapsus històric i el comprenc. Gràcies, senyor President.

El grau d'incompliment de les seves pròpies lleis pel Govern de la Generalitat, és conegut i és legendari. Per tant, el senyor Esteve Tomàs assenyala un d'aquests incompliments. Ell ha parlat de cent cinquanta anys d'aquesta norma liberal —ho ha dit ell—, de portar un mínim de dignitat a tots els indrets d'una societat. Jo suposo que si tenim paciència i deixem passar els anys, cent cinquanta anys poden ser també un període d'incompliment de les lleis de la Generalitat per part del seu Govern. Això voldria dir, de tota manera, que aquest Govern duraria cent cinquanta anys, la qual cosa no sembla excessivament desitjable, si més no, per a l'alegria de la vida i la varietat de la vida en el nostre país.

Per tant, senyor Esteve Tomàs, el nostre grup coincideix amb el Grup Socialista, que s'ajusta perfectament a una llei vigent la seva proposta, que hi ha un incompliment que seria bo —com tants d'altres— corregir, i, per tant, el Grup Popular votarà favorablement la seva Proposició.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras, tot recordant-li que cent cinquanta anys de Convergència i Unió equivalen a cent cinquanta anys d'alegria... (*rialles*), atès que són sinònims... (*Rialles.*) Donem la paraula...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Si em permet, senyor President, voldria trenta segons per comentar el seu comentari.

El Sr. PRESIDENT: Quinze segons.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: No sigui garrepa, senyor President. (*Rialles.*) No, senyor President, és a dir, jo comprenc això que vostè diu, perquè això de l'alegria sempre és objectiu, però, en qualsevol cas, senyor President, no sé si és un comentari molt propi de la Presidència.

El Sr. PRESIDENT: No, és un comentari molt propi de la Presidència precisament, i vostè mateix ha dit que és molt objectiu això de l'alegria. Imagini's, si fos subjectiu, encara, però vostè ha dit que és objectiu.

Té la paraula el representant de Convergència i Unió.

El Sr. ALIGUÉ: Moltes gràcies, senyor President. A la vista de la Proposició no de Llei del Grup Socialista, a ningú s'escapa que la redacció del Pla director és un instrument específic de coordinació per a la cooperació econòmica, la realització de les obres i els serveis de competència municipal, i que gaudeix d'un important grau de complexitat. El Pla director d'inversions locals de Catalunya incideix en una matèria fortament interrelacionada amb altres previsions de la Llei Municipal de Règim Local de Catalunya, on conflueixen actuacions i determinacions de diverses administracions.

Cal tenir present que l'article 168 de la Llei estableix que, amb caire general, les actuacions d'assistència i cooperació de la Generalitat de Catalunya i de les entitats locals supramunicipals envers els altres ens locals s'hauran de subjectar als criteris de coordinació que, a proposta de la Comissió de Govern Local de Catalunya, i amb el pronunciament previ del Parlament, aprovi el Consell Executiu. Aquests criteris assumeixen un caràcter jeràrquicament superior i, en conseqüència, cronològicament previ a qualsevol planificació concreta, en matèria de cooperació amb les inversions a les entitats locals.

Al respecte, els serveis de la Direcció General d'Administració Local han redactat una proposta tècnica d'aquests criteris que, després de dues sessions de treball conjuntes amb tècnics de les entitats municipalistes de Catalunya, ha estat sotmesa a una valoració prèvia per part d'aquestes entitats, les opinions de les quals comencen a arribar a hores d'ara, i són objecte de consideració abans de la tramesa de la proposta a la Comissió de Govern Local de Catalunya. Per altra part, i en la línia de treball més específicament relacionada amb el Pla director, cal recordar que en la sessió del 16 de març de 1990 la Comissió de Cooperació Local va crear una subcomissió per al seguiment del Pla director d'inversions locals a Catalunya, com un instrument institucionalitzat de participació dels ens locals en l'elaboració del Pla director. Aquesta subcomissió serà informada, en tot moment, de les actuacions concretes que s'efectuïn, per tal que pugui assumir el protagonisme que li correspon en aquest procés. Aquesta Comissió, encara cal constituir-la i tot just el dia 29 d'octubre el representant de la Federació de Municipis va designar el seu representant, així com el de l'Associació Catalana de Municipis ho ha fet ara recentment.

També, com a tasca de caire preparatori, s'ha realitzat un estudi previ metodològic que, en funció de l'abast de les actuacions de cooperació, a coordinar mitjançant el Pla, ha estat sotmès a estudi per part dels diferents departaments de la Generalitat i s'ha obert un termini per a la presentació d'aportacions que encara no ha finalitzat a hores d'ara.

També s'han proposat mesures que, des de l'òptica pressupostària, convergeixen en el mateix objectiu del Pla Director i facilitin l'esmentada coordinació interdepartamental, mitjançant la creació, per la Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1991, del Fons de Cooperació a la Inversió Pública Local de Catalunya. Tal com estableix l'article 171 de la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya, el Pla Director s'ha d'elaborar tenint en compte, entre d'altres, l'inventari dels dèficits en infraestructures i equipaments municipals i els programes d'actuació dels consells comarcals.

En relació amb l'inventari de dèficits, pot afirmar-se que l'enquesta d'infraestructura i equipament local ha de ser l'element bàsic de partida per a la seva elaboració, i, per tant, caldrà mantenir i actualitzar, periòdicament, la informació que aquesta conté. Dins aquest procés d'actualització i manteniment, els consells comarcals han de jugar un paper molt important, ja que es consideren els nivells administratius més adients perquè combinen, d'una banda, la desitjada proximitat a la realitat local amb una dimensió d'escala, que, en principi, pressuposa disposar d'una significativa capacitat tècnica, i, d'altra, el seu nombre no impossibilita la coordinació i la unificació de criteris.

Per aquest motiu, i obrint una nova línia de col·laboració amb els consells, s'ha fet arribar a aquests la informació de l'enquesta corresponent a cada comarca, mitjançant la tramesa del suport informàtic adient.

En aquest estat de la qüestió, l'Administració estatal ha regulat la seva cooperació econòmica en les inversions a les entitats locals, mitjançant el Reial Decret 665/1990, de 25 de maig. Aquesta Disposició estableix, en la línia del que abans s'ha exposat, que l'enquesta serà l'instrument objectiu, comú a tot l'Estat, d'anàlisi i valoració de les necessitats de dotacions locals a l'efecte de la cooperació de l'Administració estatal.

Contra aquest Reial Decret, el Govern de la Generalitat ha aprovat la interposició d'un conflicte de competència davant del Tribunal Constitucional, perquè entén que la regulació estatal no respecta, en molts dels seus preceptes, les competències de la Generalitat de Catalunya en matèria de cooperació econòmica local. Així, per exemple, i en relació amb el tema que ara ens ocupa, l'Estat atribueix la missió d'actualitzar i mantenir l'enquesta a les diputacions provincials, sense tenir en compte que, a Catalunya, la Generalitat, a diferència del que succeeix a la resta de l'Estat, elabora i aprova, en virtut de les seves competències reconegudes estatutàriament, un pla únic d'obres i serveis, a través del qual s'instrumenten, entre d'altres, tots els recursos que les diputacions destinen a cooperació econòmica en les inversions municipals.

Per això, i sense perjudici del resultat de l'esmentat conflicte de competència, s'han iniciat un seguit de contactes amb la Direcció General d'Anàlisi Econòmica Territorial del Ministeri per a les Administracions Públiques, per tal de conèixer la seva programació i iniciatives en relació amb l'actualització i el manteniment de l'enquesta. S'han iniciat també contactes amb les diputacions provincials, amb la finalitat de conèixer les possibilitats de delegació als consells comarcals de les funcions que, en relació amb l'enquesta, els encomana el Reial Decret 665/1990, i amb aquests, per conèixer el seu interès en l'assumpció d'aquestes funcions —certament tècniques, però de gran relleu pel contingut informatiu que proporcionen i per la importància que, evidentment, ha de tenir, aquesta informació, en la presa de decisions dels mateixos consells.

Pel que fa als programes d'actuació comarcal, cal assenyalar que la Direcció General d'Administració Local col·labora amb els consells comarcals en les tasques prèvies a la seva redacció, i, a hores d'ara, s'ha endegat un programa pilot per a l'elaboració de quatre d'aquests programes, que seran posats a disposició dels consells com a element de referència. Realitzar i coordinar tasques tan complexes i tan interrelacionades requereix temps i una actitud col·laboradora per part de les altres administracions implicades en cada un dels processos.

En tot cas, totes aquestes actuacions demanen terminis d'execució relativament prolongats, ja que es pretén que siguin resultat de processos tan participatius com sigui possible entre els representants dels ens locals i l'Administració de la Generalitat.

Tot això fa molt difícil d'establir un calendari, si més no indicatiu, dificultat que s'agreuja si considerem que l'any 1991 és un any d'eleccions municipals. Amb aquestes limitacions, pot avançar-se que, si els programes d'actuació comarcal són aprovats dins l'exercici 1991, els consells comarcals i les noves corporacions electes formulen les seves prioritats, que, per imperatiu legal, s'han de tenir també en compte, el Pla Director podria aprovar-se cap a final del tercer trimestre o quart de l'any 1991.

Davant aquest calendari estimatiu, cal plantejar-se, en relació amb la Proposició no de Llei, quines serien les actuacions que podrien dur-se a terme dins el termini de sis mesos. És en aquest sentit que cal observar que la Proposició no de Llei parla de «redactar» i no d'«aprovar» el Pla Director; això dona peu a una interpretació que permetria emprar l'esmentat període en la realització de les tasques de caire intern, per tal de redactar els elements bàsics del Pla Director, que, una vegada, es disposi de

l'inventari de dèficits, provinent de l'actualització de l'EIEL, els programes d'actuació comarcal i la prioritització municipal podrien complementar-se amb línies d'actuació i propostes més concretes.

És per tot això, doncs, que el nostre Grup votarà en contra de la Proposició no de Llei, en benefici de no adquirir compromisos que puguin limitar la bona tasca que s'està portant a terme, bo i considerant la complexitat del tema, del qual vostè, senyor Esteve Tomàs, no n'és gens aliè.

També recordar-li que no cal que el Govern s'impulsi perquè ho està fent, està treballant en la redacció d'aquest Pla Director, i també que no es produeix cap incompliment perquè la Llei tampoc no fixava cap termini; per tant, si m'he estès, senyor Esteve Tomàs, és per fer-li veure, doncs, que el Govern ja està impulsant aquesta acció i s'està treballant tal com..., li he donat dades suficientment.

Per tant, el nostre Grup votarà en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Diputat senyor Aligué. Passem, doncs, a la votació.

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Per 5 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció queda refusada la Proposició no de Llei que acabem de substanciar.

Passem al punt 7 de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la Representació Institucional Catalana de l'Exterior, presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

Proposició no de Llei sobre la Representació Institucional Catalana de l'Exterior

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. La projecció exterior de Catalunya ja ve essent duta a terme pel Govern de la Generalitat, a través d'un seguit d'iniciatives molt diverses; en uns casos, de caràcter itinerant o durador en el temps, però, en algunes ocasions, també amb l'establiment fix d'algunes dependències que representen organismes autonòmics catalans en algunes de les principals capitals mundials.

El cert és, però, que les funcions que, des de la Generalitat, s'han atorgat a algunes d'aquestes oficines exteriors, abasten només un dels àmbits a què pot accedir la Generalitat, d'acord amb l'actual marc legal, i tenen, per tant, un caràcter estrictament sectorial, com poden ser oficines del CIDEM o del Patronat Català pro Europa; caràcter que no és representatiu del conjunt institucional que és la Generalitat.

Per aquest motiu, sobretot per a una major racionalització de les estructures exteriors de la Generalitat —racionalització que hauria de ser positiva per al conjunt de la societat catalana i d'aquells països i ciutats que poguessin ser receptores o col·lidors d'aquestes oficines exteriors—, hem proposat l'obertura d'unes delegacions generals de Catalunya, que el nom no és més que un recull del que ja va ser la tradició històrica de la Generalitat en períodes anteriors. Efectivament, els anys 30, durant el període de la Generalitat republicana, la Generalitat ja va crear delegacions generals de Catalunya a l'exterior, particularment en alguns països d'Amèrica; concretament, a Cuba on

el representant era el senyor Josep Conangla i Fontanilles, i també, durant el llarg període del franquisme la Generalitat va sostenir —políticament s'entén, no pas econòmicament, perquè això no era possible, mancada de cabals com estava—, va sostenir una representació exterior, primordialment també a diversos països d'Amèrica.

No tindria sentit, al nostre entendre, que, allò que va ser possible durant els anys 30, en uns moments en què les relacions exteriors i la voluntat de projecció exterior dels països no tenia la intensitat que té ara, ni allò que va ser possible també durant la postguerra, quan la Generalitat de Catalunya no tenia gairebé ni territori ni, sobretot, disponibilitat econòmica, no tindria sentit que això no es pogués dur a terme ara, quan sí que es produeixen tot un seguit de condicions positives.

Amb aquest objectiu, la nostra Proposició no de Llei pretén, en primer lloc, de mantenir obertes amb el nom únic i comú de «delegacions generals de Catalunya» aquelles oficines que actualment ja existeixen fora del país, amb independència de la funció que els hagi estat atorgada fins ara.

En segon lloc, d'atorgar a aquestes delegacions generals la representació de la Generalitat en el seu conjunt; és a dir, un caràcter interdepartamental, a partir del conjunt de competències, atribucions i funcions de les distintes conselleries i organismes autònoms; preveure també l'obertura de noves delegacions allà on ho aconsellin els interessos de tot tipus de Catalunya, i, finalment, passar a crear la figura de delegat general de Catalunya, que no és més que el nom que tenien també, en les anteriors generalitats, els representants de la Generalitat de Catalunya a l'exterior, algun dels quals havia estat en aquest període actual de la Generalitat monàrquica diputat d'aquesta Cambra, com el senyor Marc-Aureli Vila, que havia estat Delegat General de la Generalitat de Catalunya a Veneçuela.

En conjunt, creiem que es tracta d'una proposta que s'inscriu plenament en el marc estatutari actual, ja que es tracta, simplement, de facilitar, en una oficina única, el conjunt de la representació de Catalunya a l'exterior, de manera que compregui tot allò que, des del punt de vista legal, és, representa i pot fer la Generalitat avui a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Per part del Grup parlamentari..., per part de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Catalana..., vol intervenir? *(Pausa.)* Per part del Partit Popular? *(Pausa.)* El senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President. La Proposició de l'Agrupació d'Esquerra Republicana, com moltes d'aquesta Agrupació, és una mostra d'enginy i d'utilització intel·ligent de la legislació vigent per intentar defensar allò que, realment, és difícilment defensable. Perquè el que ens està proposant l'Il·lustre senyor Carod-Rovira, en definitiva, és, sota l'aparença d'una altra cosa, una mena de xarxa d'ambaixades de la Generalitat arreu del món, i el senyor Carod-Rovira bé sap que, en primer lloc, només som sis milions. Aleshores, si establíssim aquesta xarxa tan completa de delegacions arreu del món, fins i tot tindríem problemes per trobar els funcionaris per cobrir aquesta xarxa.

D'altra banda, hi ha col·lisions, si no materials —com ell ha demostrat molt bé—, potser sí probablement formals amb les competències de l'Estat, i vostè sap, senyor Carod-Rovira, i la seva Agrupació sap —saben— que cada viatge del President de la

Generalitat provoca a vegades un petit enrenou... Ara mateix, amb la visita del President de la Unió Soviètica, doncs, hem viscut determinats conflictes a diversos nivells, que, entre tots, procurarem arreglar a partir d'ara, i, per tant, només faltaria ara la xarxa d'ambaixades de la Generalitat o pseudo-ambaixades de la Generalitat arreu del món.

Per tant, he de dir, senyor Carod-Rovira, que, una vegada més, les seves proposicions de llei, des del punt de vista del que representa dir enginyeria electoral, tenen la simpatia del nostre Grup, però aquesta vegada no li podrem donar el nostre vot favorable, i el nostre vot serà clarament negatiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Per part del Grup Socialista?

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Per dir que no, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor García Sáez. Per part del Grup de Convergència i Unió, el Diputat senyor Pérez-Moreno té la paraula.

El Sr. PÉREZ-MORENO: Sí, gràcies, senyor President. El nostre Grup ha seguit amb molta atenció, i jo, particularment, en nom del Grup, el debat que s'ha acabat de suscitar, i penso que, realment, el *quid* de la qüestió es troba, no en el nom de la cosa sinó en el contingut que se li vol donar, per part del Grup d'Esquerra Republicana, per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana, a la figura que es pretén crear amb aquesta Proposició no de Llei, és a dir, la de delegat general de Catalunya a l'exterior.

Les funcions que es pretenen donar entenc que són no unes altres de les pròpies d'una ambaixada, pròpies d'un ambaixador, i entenc que això, ara per ara, no és possible atès l'ordenament constitucional i estatutari, i jo, particularment, preparant aquesta Proposició no de Llei, he llegit molt a fons, un cop més, l'Estatut d'Autonomia, i també la Constitució, i no he trobat cap argument, cap punt que doni peu a possibilitar aquesta presa en consideració, ans al contrari, he trobat punts que ho impedeixen, com pot ser l'article 149.1.3r de la Constitució.

Però, per altra banda, si el que fem és analitzar la Proposició en els termes que ve plantejada, sense fer cap judici d'intencions, home!, l'experiència fins al moment ha demostrat a bastament que és, precisament, l'especificitat pròpia i sectorial d'aquests organismes que s'han creat a l'exterior la que els dona l'eficàcia i l'eficiència demostrada fins al moment. I entenem que el Govern de la Generalitat, en ús de les facultats que li són pròpies, ha cregut que aquesta és la millor manera de racionalitzar els esforços a l'exterior, i, per tant, nosaltres no serem ara qui per votar una cosa que va en contra, precisament, del que està fent el Govern de la Generalitat i, al nostre entendre, prou positivament.

Si del que es tracta és de donar a conèixer Catalunya a l'exterior, home, vull dir, l'activitat del President de la Generalitat fins al moment és prou significativa i prou demostrativa que Catalunya mai havia estat tan coneguda a l'exterior com ho és en aquests moments.

I, per altra banda, si em permet que li digui —ja, per finalitzar, que, lògicament, el nostre vot serà en contra—, si em permet que li digui, amb tota la cordialitat i amb tot el respecte cap a la seva persona i cap al seu partit, home, a mi em fa l'efecte que això és una mica una volada de coloms. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pérez-Moreno. Podem passar a la votació.

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Per 2 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció queda refusada la Proposició no de Llei que acabem de substanciar.

Passem al següent punt de l'ordre del dia: debat i votació de la Proposició no de Llei sobre les Comunitats Catalanes de Fora del País, presentada per l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

Proposició no de Llei sobre les Comunitats Catalanes de Fora del País

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Enguany fa cent cinquanta anys de la fundació, a la ciutat de l'Havana, a Cuba, de la Societat de Beneficiència dels Naturals de Catalunya, que és l'entitat associativa de l'emigració catalana més antiga de les que s'han anat creant arreu del món; la més antiga, no només de les prop de dues-centes que, des d'aquell moment fins ara, han existit a tot el continent americà i a la resta de països, i pionera de multitud de centres, casals catalans i entitats de tota mena de què s'ha anat dotant al llarg dels anys l'emigració catalana.

Després d'aquella iniciativa, l'emigració de caràcter econòmic, primer, i l'exili polític, després, han mantingut, en tot moment, el caliu d'una vida associativa remarcable, a través de multitud d'iniciatives de caràcter cultural, de caràcter lúdic, i també en ocasions de caràcter estrictament polític.

Tant l'emigració econòmica, professional o motivada per estudis, primer, com, a partir de l'any 39, l'exili polític han ajudat a mantenir i a projectar, de manera destacada, la llengua i la cultura catalanes, la identitat nacional i els drets irrenunciabls del poble català, tant en períodes d'adversitat com en els breus anys d'avenç cap a la normalitat.

L'objectiu d'aquesta Proposició no de Llei és, en primer lloc, de fer una valoració positiva de l'esforç realitzat al llarg dels anys per les comunitats catalanes fora del país en defensa d'aquests aspectes, als quals ens acabem de referir. I, en segon lloc, i com a demostració que aquesta afirmació, en cas de ser aprovada la Proposició del Parlament, no queda reduïda només a una formulació estrictament teòrica, com a demostració d'això, el Parlament de Catalunya reconeixeria la catalanitat d'aquesta emigració d'aquestes comunitats catalanes, amb la qual cosa no faria res més que allò que ja preveuen els estatuts d'autonomia d'altres territoris autònoms de l'Estat espanyol, de manera que aquestes mateixes comunitats, els seus membres, poguessin beneficiar-se també, tant de manera individual com col·lectiva, de l'acció de Govern de la Generalitat en l'àmbit corresponent de les seves competències, de forma que, es trobessin on es trobessin, poguessin participar activament en la vida cultural i social del poble català.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Hi ha presentada una esmena del Grup parlamentari de Convergència i Unió; el senyor Vila i Foruny té la paraula per fer-ne la defensa.

El Sr. VILA: Gràcies, senyor President. Faré la defensa de l'esmena i, al mateix temps, la posició del nostre Grup, el posicionament del nostre Grup en el conjunt de la Proposició.

Efectivament, com diu el senyor Carod-Rovira, la tasca dels casals catalans o de les agrupacions catalanes a l'exterior, que ve de lluny, ha tingut una importància gran, tant des del punt de vista, doncs, de mantenir la catalanitat en les seves pròpies agrupacions i en els països on es troben, fins i tot, sinó també..., fins i tot, a l'interior de Catalunya en moments determinats i delicats.

Els catalans han emigrat, sobretot en èpoques passades, al segle passat, han emigrat en grans quantitats de Catalunya, emigracions bàsicament de tipus econòmic, i als països on anaven a raure es produïa el fet, per altra banda, natural: ells eren uns ciutadans que s'agrupaven segons la seva nacionalitat, segons la seva manera de ser, segons la seva mentalitat, segons el seu temperament, i no se'ls acudia, doncs, de formar agrupacions d'espanyols en els diferents països on es trobaven, sinó que el que feien eren agrupacions de catalans. O sigui, allò que potser aquí a Catalunya no havien tingut prou clar, un cop estaven situats en aquests països d'emigració, allà se'ls produïa d'una manera clara.

De tota manera, les primeres associacions catalanes a l'exterior van tenir un caire benèfic, assistencial i de solidaritat entre ells; precisament, el motiu que el senyor Carod alludeix per fer..., per presentar aquesta esmena és la celebració del cent cinquanta aniversari de la fundació de la primera agrupació catalana a l'exterior, que, efectivament, va ser a Cuba l'any 1840, que es va formar la Societat de Beneficiencia de Naturales de Cataluña, societat que tenia la finalitat que els catalans que anaven a Cuba..., i n'hi anaven molts: hi van arribar a anar 700.000, dels quals 600.000 van tornar, o sigui, no era una emigració definitiva, sinó que era una emigració temporal —un d'aquests 700.000 va ser un meu besavi, que no va tornar carregat de duros, sinó que va tornar carregat de puces i va haver de demanar..., escriure a la família que li enviessin diners per poder tornar—; però hi anaven, en certa manera, a fer fortuna, a «fer les amèriques» o a fugir de la misèria amb què, aleshores, es vivia a Catalunya. Llavors, allà es trobaven amb gent amb sort diversa, amb sort diversa: uns feien fortuna i altres no; uns feien duros i altres feien puces. I, entre ells, uns s'ajudaven als altres.

Però aquesta primera societat benèfica, solidària dels catalans a Cuba, el lema que tenia era «Per la caritat i per Catalunya», o sigui que, en certa manera, ja l'any 1840 —fixeu-vos que l'any 1840 era als inicis de la Renaixença— ja aquesta gent tenia clar no tan sols la solidaritat, sinó també, a més a més, el fet de lluitar per la identitat, per la solidaritat, per la renaixença de Catalunya.

El mateix va passar a l'Argentina; fa uns anys es va celebrar el centenari del Casal Català de Buenos Aires, però trenta anys abans s'havia fundat l'Asociación de Socorros Mutuos Montepíos de Montserrat, també de Buenos Aires.

Bé, aquestes entitats després van anar evolucionant, van anar canviant, es van anar convertint en els casals que, a mesura que a Catalunya la Renaixença feia el camí i el catalanisme polític, doncs, feia camí també es van anant nacionalitzant i es van anant catalanitzant cada vegada més i van tenir una influència decisiva, doncs, fins i tot, en la vida política de Catalunya. I en moments determinats, en moments determinats que a Catalunya les coses anaven molt malament, el suport d'aquestes comunitats catalanes a l'exterior va ser molt important i decisiu per a Catalunya.

Jo en recordaré, especialment, dos o tres: un, quan la dictadura de Primo de Rivera, en Macià, Francesc Macià, que llavors encara no era President, va fer un viatge per Amèrica per explicar el seu projecte d'Estat català i va recollir, doncs, grans adhesions i grans quantitats de diners per poder portar endavant els seus projectes.

Un altre es va produir durant la dictadura franquista: tots sabem que, en el moment que l'Estat espanyol, després de la guerra, va decretar —o declarar perquè aquestes coses no calia ni decretar-les—, va declarar inexistent la cultura catalana, les comunitats catalanes a l'exterior van assumir la celebració, la continuació dels Jocs Florals de la Llengua Catalana, que es van anar fent a l'exili, patrocinats cada any per una d'aquestes comunitats catalanes a l'exterior.

I un altre aspecte que també voldria citar és que l'any 1939... (*Remor de veus.*) Tanca l'altaveu, perquè és que se sent...

El Sr. PRESIDENT: Sí, el que passa és que estem obligats a enregistrar la sessió.

El Sr. VILA: L'any 1939, quan hi va haver la desfeta a Catalunya i gran quantitat de catalans van haver d'emigrar, precisament en aquests països als quals van arribar es van trobar amb el suport i l'acollida de les comunitats catalanes d'allà.

Els catalans que arribaven a Amèrica, els catalans que arribaven a tots aquells països, sobretot Amèrica, on hi havia aquestes comunitats, es van trobar acollits pels catalans que ja existien allà, els van buscar feina, els van proporcionar acolliment, i aquesta gent, llavors, aquestes comunitats van prestar un altre servei important al país.

Posteriorment, les tendències migratòries han canviat. O sigui, actualment, Catalunya ja no exporta gran quantitat d'emigrants, sobretot per motius econòmics, i, afortunadament, tampoc no exporta, doncs, exiliats polítics. En canvi, sí que exporta professionals, científics, gent que, per motius de matrimoni, doncs, matrimonis amb gent d'altres països, doncs, van a viure a l'exterior, i això ha produït que en les comunitats catalanes a l'exterior s'hagi produït un canvi substancial.

En primer lloc, s'han estès molt més: abans, l'emigració catalana era, bàsicament, a Amèrica i Amèrica del Sud; avui dia l'emigració catalana està estesa arreu del món i les comunitats són més petites, i, a més a més, una altra característica és la mixtificació. Avui dia, en els grups, les agrupacions de catalans a l'exterior hi acostuma haver molts que no són, precisament, catalans, sinó que són ciutadans d'aquell país, o bé que estan casats, o bé que són amics de Catalunya i que també formen part d'aquestes comunitats catalanes.

Aquestes comunitats han crescut molt en els darrers anys. L'any 1984 n'hi havia, d'enregistrades, cinquanta-cinc, i, en aquest moment, n'hi ha, d'enregistrades, vuitanta-quatre. I els objectius són, per una banda, el coneixement de la llengua i el manteniment de les tradicions, però, més important encara, la projecció de la cultura catalana a l'exterior, en els països en els quals aquesta gent s'ha integrat.

Per totes aquestes raons, a nosaltres ens sembla oportuna i positiva la Proposició no de Llei presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i, sobretot, el primer punt, que és una conseqüència absolutament lògica de l'exposició de motius; hi estem totalment d'acord i hi donarem suport.

Quant al segon punt, quant al segon punt, tot i comprenent, tot i comprenent, en fi, l'esperit i l'essència, ens sembla..., se'ns

presenten alguns dubtes quant al rigor conceptual d'algunes..., d'alguna de les formes en què està redactat.

Parla de la «colònia catalana»; a nosaltres, aquesta paraula ens sembla que, des d'un punt de vista de rigor, s'hauria d'eliminar. Perquè, «colònia catalana», què vol dir? Hem de tenir en compte que Catalunya no és un estat sobirà ni aquest Parlament és un parlament sobirà, i, per tant, doncs, el fet de ser català o no ser-ho depèn del punt de vista des del que es miri. És allò que els castellans diuen: «No son todos los que están ni son todos los que son», eh? Depèn del punt de vista des del que es miri.

Evidentment, la catalanitat és un fet essencial, i ser català només depèn que un se'n senti i vulgui ser-ho, però això no és una qüestió jurídica; una qüestió jurídica —i això ens ho marca l'Estatut d'Autonomia—, segons l'Estatut «són catalans tots aquells ciutadans que tenen residència administrativa a les quatre províncies catalanes.» És clar, això ens crea uns problemes que... «Colònia catalana», bé, qui són els de la colònia catalana? Els de generació naturals?, els de primera generació naturals?, els de segona generació naturals?, els naturals no espanyols? —hi ha molts catalans, hi ha molts catalans, fins i tot procedents de l'emigració, que no són espanyols, perquè no van anar al consolat, no van voler anar al consolat després, doncs, a fer els tràmits que s'havien de fer, i, per tant, no són espanyols—, els que han tingut l'última residència a Catalunya?, els que són transeünts?, els catalans de la resta de l'Estat?, els cònjuges?, els fills? Això ens crea uns problemes importants.

Per altra banda, les comunitats catalanes a l'exterior, és veritat, com diu la Proposició no de Llei, que formen part activa del poble català, però potser és més veritat que formen part activa del poble que els dona accolliment. I potser, més d'una manera més passiva, formen part del poble català; més activament, en la mesura que contemplin la possibilitat de retornar a Catalunya, però és que molts d'aquests catalans no contemplen aquesta possibilitat de retornar mai a Catalunya; en canvi, sí que volen fer un servei, doncs, a Catalunya, al seu país i a la seva projecció a l'exterior.

Per tant, nosaltres, tenint en compte, doncs, aquestes raons, hem presentat aquesta esmena, i, per altra banda, doncs, també ens ha semblat que s'hi havia, d'una manera o altra, d'introduir el fet que la Generalitat, doncs, ja està fent una tasca important en aquest sentit.

La Generalitat l'any 1981 va crear un secretariat de relacions amb els casals catalans a l'exterior, amb una àrea d'informació en ambdós sentits: d'informació de Catalunya cap allà i d'allà cap aquí i entre ells; una àrea de relació, dirigida als dirigents i col·lectius. Hi ha una àrea molt important, que és la Catalunya per al jovent dels casals catalans, que això consisteix que es concedeixen unes beques al jovent dels casals catalans...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Diputat, la seva intervenció és interessantíssima, i ho dic sense cap tipus de sarcasme, però ha depassat a bastament el seu temps. Li prego que vagi conclouent.

El Sr. VILA: Bé, acabaré això perquè em sembla que és important. Els joves dels casals catalans, que moltes vegades, moltes vegades, l'únic que saben de Catalunya és allò que els ha explicat el seu avi, se'ls fa venir, van a uns camps de treball, se'ls dispersa en camps de treball perquè convisquin amb joves catalans i després, amb unes convivències en residències i amb visites culturals, tornen al seu país —que ja és el seu país, no és Catalunya el seu país, ja és el seu aquell—; llavors allà, real-

ment, tenen un coneixement i unes vivències autèntiques de Catalunya.

Bé, per totes aquestes raons, doncs, nosaltres hem proposat aquesta esmena que si el Carod-Rovira té a bé a acceptar-la, doncs, estarem molt contents.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vila Foruny. El senyor Hortalà desitja intervenir? Per part del Grup d'Iniciativa... Ara passem al partit Popular; el senyor Vidal-Quadras té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, després de l'extensa i ben documentada intervenció del portaveu del Grup de la majoria ja poc es pot afegir. El nostre Grup manifesta que votarà favorablement el primer punt; negativament el segon, tal com està redactat, i favorablement, en cas que s'acceptés l'esmena del Grup de la majoria.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. El Grup Socialista? Senyor Garcia Sáez? *(Pausa.)* A efectes d'acta, el Grup Socialista manifesta, per part del senyor Garcia Sáez, que votaria favorablement en el supòsit que s'acceptés l'esmena presentada.

El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor President. Nosaltres també hem escoltat amb la màxima atenció la intervenció del Diputat que representava la majoria en aquest tema i, realment, s'ha de reconèixer que, òbviament, l'esmena que ells fan és sensiblement diferent a la nostra proposta inicial —l'esmena que fa el Grup de Convergència i Unió és sensiblement diferent a la nostra proposta inicial—; no sé si ara és el moment —per tant, ho farem molt ràpidament— d'entrar a discutir què s'entén per «colònia catalana». Jo diria que s'entén el que els mateixos catalans entenen en les seves publicacions; un repàs no ja exhaustiu, sinó simplement precipitat de la premsa catalana a l'exterior, ells mateixos s'autodefineixen com la colònia catalana de Mont-real, la colònia catalana de Buenos Aires, la colònia catalana de Santiago de Xile, la colònia catalana de Nova York... Tinc el convenciment que no es qüestionen sobre el caràcter de qui participa a la colònia catalana; ells ho saben perfectament, independentment de si tenen o no tenen la ciutadania espanyola, independentment de si són o no són espanyols; és una altra qüestió. Per trobar catalans que no són espanyols probablement no calgui anar al continent americà.

Em dol, d'alguna manera, que hagin potser qüestionat una mica el tema de la catalanitat, quan hi ha altres estatuts d'autonomia —el galleg sense anar més lluny— que parla estrictament de reconeixement de la galleguitat de la comunitat gallega a l'exterior, particularment també a Amèrica, tot i que aquí l'hem tret. I en tot cas, potser, el que seria ja francament més discutible —com tot, òbviament— és el fet de no reconèixer aquesta vinculació més directa; és obvi que la vinculació més directa que té l'emigració catalana és en el terreny on resideix, en el territori on resideix; però això, de les diverses referències històriques de les quals vostè ha fet menció en el seu parlament, crec que hi ha un segon element que no es pot deixar de prendre en consideració, com és la vinculació directa amb el país d'origen. I si per exemple una entitat com l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, de la qual segur que tots els membres d'aquesta Comissió recorden el cartell dibuixat pel senyor

Obiols –pare–, doncs, bé, aquesta entitat, la més important en el suport a la llengua i a la cultura catalanes, resulta que tenia més de la meitat dels seus socis al continent americà; resulta que de les vint ciutats amb més socis de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, només la primera, que era Barcelona, i la quarta, que era Sabadell, eren ciutats del Principat de Catalunya; la resta eren totes, absolutament totes, ciutats del continent americà.

Concloent, nosaltres estaríem disposats a admetre aquesta esmena del Grup de Convergència i Unió si s'incorporés d'algun manera un element d'instar el Govern; és a dir, no parlaré jo ara en els termes en què s'ha expressat abans el senyor Pérez-Moreno, «de volada de coloms»; reduïm el nivell, deixem-ho en «volada de puces». Si no volem convertir aquesta Proposició no de Llei en una estricta «volada de puces», aleshores crec que s'hi hauria d'incorporar un element on s'instés el Govern; és a dir, admetre l'esmena de Convergència i Unió, però, en tot cas, allà on diu –en l'esmena de Convergència i Unió–: «en reconeix la catalanitat», afegir-hi simplement «insta el Govern de la Generalitat a prosseguir i intensificar». Aquesta és una proposta que, doncs, estic convençut que podria ser perfectament assumida per tots els grups que anteriorment s'hi han manifestat a favor.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. El senyor Vila Foruny accepta aquesta transaccional a la seva esmena?

El Sr. VILA: Sí, sí, estem disposats a acceptar-la.

El Sr. PRESIDENT: Queda incorporada aquesta esmena i retirat, per tant, del segon paràgraf...*(Remor de veus.)* Hi podem donar lectura, si m'ho fa arribar. *(Pausa.)* El senyor Secretari donarà lectura a aquesta esmena transaccional.

El Sr. SECRETARI: Esmena transaccional: «El Parlament de Catalunya, independentment de la ciutadania personal actual dels membres de les comunitats catalanes a l'exterior, en reconeix la catalanitat i insta el Govern de la Generalitat a prosseguir i intensificar les seves...».

El Sr. PRESIDENT: La resta és igual que la redacció. Per tant, sotmetrem a votació la Proposició no de Llei. Volen votació separada dels dos paràgrafs o es pot fer conjuntament?

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Per unanimitat dels presents, queda aprovada la Proposició no de Llei que acabem de substanciar.

Recuperem ara el punt 2 de l'ordre del dia relatiu al debat i votació de la Proposició no de Llei sobre l'Elaboració d'un Estudi relatiu al Sostre Constitucional Màxim d'Autonomia i la Preparació d'un Avantprojecte de Llei de Reforma Estatutària, presentada pel Grup Mixt.

Interpreto que el representant és el senyor Hortalà i, per tant, a ell dono la paraula, a l'Honorable senyor Hortalà, perquè en faci la defensa.

**Proposició no de Llei sobre l'Elaboració
d'un Estudi relatiu al Sostre Constitucional
Màxim d'Autonomia i la Preparació d'un
Avantprojecte de Llei de Reforma Estatutària**

El Sr. HORTALÀ: Moltes gràcies, senyor President. Senyors diputats, la intenció d'aquesta Proposició no de Llei té una his-

tòria que es manifesta en diferents proposicions fetes al llarg d'aquests deu anys de debats quan la intencionalitat del debat ha estat el fonament institucional de les nostres institucions de govern.

Sovint s'ha dit que l'Estatut resultava insuficient; que l'organització territorial que fixa el capítol vuitè de la Constitució també resulta insuficient; que l'Estat de les autonomies no respon, en alguns aspectes o en tots ells, al que és la voluntat originàriament legislativa, i, fruit de tot això, han estat diferents marcs o escenaris d'insatisfacció. S'ha pensat històricament que, deixant de banda el tema –per a nosaltres, per a Esquerra Catalana– substantiu de la reforma estatutària, s'ha pensat que, a vegades, convenia enfortir una lectura estatutària en el context d'un pacte d'Estat pensant en l'esperit originari amb què es va redactar o, per altre costat, fent ja proposicions d'un altre tipus d'abast, definint la necessitat d'un ordenament federal o altres formes similars.

És evident que, a més a més, al llarg de tot aquest període s'han produït fets importants que, al marge de la validesa pròpia del conjunt de serveis i competències establerts i transferits, han anat alterant la significació i l'aplicabilitat d'aquests serveis i d'aquestes transferències; no només el tema originari de la LOAPA, sinó també la subsegüent aplicació de la LOFCA i, sobretot, tot un conjunt de reglamentacions que afecten dos àmbits: un, el que significa tot el procés d'integració a Europa, a les comunitats europees, i l'altre, la pràctica, sovint difícil, de portar al Constitucional, quan es produeixen envaïments de competències, perquè aquests envaïments no prenen la fórmula jeràrquica de les regulacions administratives amb lleis, decrets o ordres ministerials, sinó que, sovint, es descabdellen sota la forma de circulars o notes internes de departaments; però que, al cap i a la fi, des del punt de vista de l'acte administratiu, condicionen els continguts de moltes competències que, fa uns anys, desplegàvem en un sentit, i ara estan condicionades per la superposició d'aquest tipus de normatives emanades de la mateixa Administració central.

Plantejar, des d'un punt de vista objectiu, un estudi sobre quin és el nivell competencial avui, després d'aquests deu anys, fruit per un costat de les pràctiques que s'han anat produint per part de les diferents administracions, i fruit també dels diferents graus d'insatisfacció sobre el que és el desplegament estatutari, el seu nivell competencial i, sobretot, la insatisfacció encara més generalitzada del que representa el mateix desenvolupament de l'Estat de les autonomies, és el que a nosaltres ens va portar a presentar aquesta Proposició no de Llei en el sentit que si això ho feia un organisme objectiu, un organisme que en la majoria, fins ara, de les seves publicacions, pel que fa als continguts fins i tot de sentit polític, ha mantingut un cert neutralisme ètic, doncs, ens semblava que si això es posava a l'abast d'aquest Institut i aquest Institut podia emetre un informe amb tota l'objectivitat que ha caracteritzat la seva curta però intensa trajectòria, podria ajudar a intentar fixar quin és el sostre actual, quin és aquell sostre que relativament s'ha perdut i què és el que convé, dins el marc de l'ordenament legal, fixat per la mateixa Constitució i el mateix Estatut, què és el que convé de fer per aconseguir tot allò que en un moment determinat es tenia, ara no es té i que convindria de tornar a recuperar.

A més a més, la Proposició no de Llei va seguida d'un segon punt, potser més problemàtic, amb un contingut polític addicio-

nal, que ja fa prendre una posició al respecte i que demana que, a més a més de l'estudi i en funció, justament, de l'estudi, del dictamen, sigui la Comissió Jurídica Assessora la que, si escau, redacti el corresponent projecte o avantprojecte de modificació, de millora o de reforma.

Senyores i senyors diputats, nosaltres pensem que aquest tipus d'estudi –s'aprovi o no s'aprovi aquesta Proposició no de Llei, i que, evidentment, el fet de presentar-la, el nostre desig és que s'aprovi–, la necessitat d'un estudi d'aquesta mena ofert amb la garantia d'un organisme oficial, solvent i objectiu, pot acabar amb algunes discussions prou importants i pot ajudar, després d'aquests deu anys, a restablir un camí de consolidació i de recuperació democràtica, dialogant i, en definitiva, eficient i efectiva amb vista no tan sols a augmentar competències, que seria des del nostre punt de vista desitjable i necessari, sinó fins i tot a retornar totes aquelles altres que tot un conjunt de normatives, pròpies de l'Administració, per un costat –en aquest cas em refereixo a l'Administració central–, i pròpies, també, d'aquest procés difús d'adaptació europea, avui estan entorpidint bona part del que formalment hauria de constituir una tasca pròpia i sense interferències per part dels diferents organismes de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Hortalà. No hi ha cap esmena; podem passar al posicionament dels grups. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana? El Grup Popular?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor President. Simplement per anunciar que el nostre Grup votarà favorablement el primer punt d'aquesta Proposició no de Llei, perquè considerem positiu que l'Institut d'Estudis Autònoms elabori aquest estudi, malgrat que hi ha estudis d'aquesta naturalesa en abundància i moltes vegades hi ha proposicions que es presenten en aquesta Comissió que ja són de fet precedides per un estudi molt curós del sostre constitucional màxim de la nostra autonomia. Però en qualsevol cas considerem que sempre és útil que s'aprofundeixi sobre aquestes qüestions, i l'Institut d'Estudis Autònoms sembla el marc ideal per fer-ho.

Quant a la segona, al segon punt, ja ha dit molt bé l'Honorable senyor Hortalà que és més problemàtic, el nostre Grup no és partidari d'una reforma estatutària ni a curt ni a mitjà termini; creiem que l'Estatut encara pot donar molt de joc i, per tant, en aquest segon punt el nostre vot serà negatiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup Socialista... el Diputat senyor Garcia i Sáez m'indica que el Grup Socialista desitja votar en contra. Per part del Grup de Convergència i Unió, el senyor Ramon Camp té la paraula.

El Sr. CAMP I BATALLA: Gràcies, senyor President. De fet en aquesta Proposició no de Llei, que ens planteja l'Agrupació..., el Grup Mixt, concretament, el senyor Hortalà, si hem de dir les coses pel seu nom, no podem quedar circumscrits a la lectura del primer punt sense posar-ho en relació amb el segon; és a dir, només voler llegir el primer punt i no voler llegir el segon, d'alguna manera és desvirtuar la intencionalitat política que el mateix Diputat i el mateix Grup li pretén donar a aquesta Proposició no de Llei. Si es tracta de fer, com deia el senyor Vidal-Quadras fa un moment, un estudi purament jurídic comparatiu dels estatuts d'autonomia de totes les disset autonomies de

l'Estat espanyol, posar-les en correlació, veure el sostre màxim, escolti, n'hi ha molts d'això.

És a dir, podria, jo fins i tot puc facilitar una extensa bibliografia, i podem anar tots plegats a les llibreries a buscar-la; fins i tot, a la mateixa biblioteca del Parlament existeixen aquest estudis i, en conseqüència, si hem de mirar amb una mica, doncs, de racionalitat el tema aquest, o fins i tot, d'estalvi, sí que és bo dir que no ens podem quedar circumscrits en el primer punt perquè no tindria sentit.

És a dir, el primer punt no té sentit si no el posem en relació amb el segon que fa referència a iniciar d'una forma més o menys subtil un procés de reforma, que porti a un procés de reforma de l'Estatut. En aquest sentit –i ja no repetiré alguna de les frases que ha dit el senyor Hortalà en la seva exposició, perquè la història es coneguda per part de tots–, potser en aquests moments sí que es diferencia de l'anàlisi inconcret que en fan els diversos grups. El nostre Grup ha pres posició respecte a això de forma reiterada i, a més a més, molt clara; fins i tot, com a grup que dona suport al Govern de la Generalitat, doncs, es fa seus, lògicament, els plantejaments del mateix President de la Generalitat en aquest punt; plantejaments que han estat moltes vegades reiterats amb tota solemnitat, el febrer del 87, quan es va fer el debat sobre l'Estatut. Allà es van marcar dotze punts, dotze punts en què el President deia: «Aquests són dotze punts que s'han de treballar per aconseguir l'aplicació màxima d'aquest Estatut. Si quan aquests dotze punts s'esgotin, no s'ha arribat en aquest sostre màxim, podem plantejar altres situacions i hi haurà canvis d'estratègia possiblement». Però primer ens va marcar una gradació que marcava una estratègia política tant del Govern de la Generalitat com del mateix Grup parlamentari de Convergència i Unió en aquest cas.

És en aquest sentit que la posició del nostre Grup –repeteix– és molt clara i està en la línia d'esgotar al màxim les possibilitats de l'actual text estatutari, que per altra banda l'hem de posar, lògicament tot això, en el context en què ens movem; context que està emmarcat en tot el procés de negociació del finançament que l'any que ve es mou, i, lògicament, no quant a la reforma pròpiament dita, sinó que el finançament implica més o menys capacitats d'actuació. Això, el senyor Hortalà ho sap bé, que, en darrer terme, els diners, doncs, donen més o menys camp, més o menys possibilitats –com deia– d'actuació. Crec que, a més a més, en el terreny del desplegament o de la recerca del màxim nivell estatutari hi ha un fet que juga molt i que abans també ha sortit en l'exposició a què es feia referència, que ha dit el senyor Hortalà, ha fet referència a un pacte, diguéssim, estatori, que l'Estatut representava un pacte entre Catalunya i l'Estat, etcètera; hi ha fet referència al començament de la seva exposició. Certament, certament això és així –així ha estat reconegut per tothom– i evidentment això què implica? Implica que moltes vegades no estem pas parlant de textos purament jurídics, sinó també d'esperits en què s'apliquen aquests documents. I és en aquest sentit que la lleialtat constitucional que moltes vegades s'ha pregonat, és una lleialtat que no és sobre la base estrictament del text jurídic, sinó d'aquest esperit que funcioni, en aquest cas, l'estat de les autonomies, que funcioni concretament Catalunya com a autonomia. Tinguin en compte que nosaltres no hem plantejat mai l'autonomia de Catalunya com una regió que vol una mica d'autogovern, sinó com una nació que vol els seus drets. I en aquest sentit el nostre

Grup parlamentari seguirà la línia marcada pel President de la Generalitat en aquest punt, i anuncio el vot en contra d'aquesta Proposició no de Llei.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ramon Camp. Passem a la votació.

Vots favorables?

(*Remor de veus.*)

Separats, els dos punts.

Votem, doncs, el primer punt de la Proposició no de Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per 14 vots en contra, 2... (*Remor de veus.*)

Anunciava ara la votació, en aquest moment.

El primer paràgraf ha donat com a resultat 14 vots en contra, 2 a favor i cap abstenció.

Votem ara el segon punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Per 15 vots en contra, 1 a favor i cap abstenció ha quedat refusat el segon punt de la Proposició no de Llei que acabem de substanciar.

Malgrat que formalment havia decaigut, senyores i senyors diputats, una impossibilitat tècnica del Grup Socialista ha estat la causa d'aquest decaïment del punt tercer, i, per tant, preguem que entenguin que, d'acord amb la flexibilitat que sempre ha tingut aquesta Presidència, recuperem aquest tercer punt de l'ordre del dia i amb la major brevetat possible dono la paraula al senyor Madueño.

El punt és el debat i votació de la Proposició no de Llei sobre la no-renovació de la llicència a l'empresa INVERAMA, SA, presentada pel Diputat senyor Rafael Madueño.

Proposició no de Llei sobre la No-renovació de la Llicència a l'Empresa INVERAMA, SA

El Sr. MADUEÑO: Agraeixo la benevolència de la Presidència per aquest gest de permetre defensar una proposició no de llei que, com d'altres iniciatives que es presenten en aquest Parlament, es presenten en el seu dia, al seu moment, i es substancien quan ho permeten el temps i el Reglament de la Cambra; una iniciativa que es va presentar el juny i que es substanciarà quatre mesos i mig després, quan, de la substanciació de la mateixa Proposició, pràcticament, ja se n'ha pres la resolució. Però no voldríem nosaltres que, donada la importància del contingut del tema que anem a tractar, passés desapercibuda aquesta iniciativa parlamentària.

Ja l'any 1988, el Grup parlamentari Socialista i la resta de grups de l'oposició vam presentar una iniciativa per fer una comissió d'estudi que estudiés amb profunditat el tema dels casinos de Catalunya. Aquesta iniciativa va ser rebutjada pel Grup de la majoria i, evidentment, no va ser possible estudiar amb profunditat un tema que, com a mínim, ha estat problemàtic al llarg dels anys en el nostre territori: el tema del joc i el tema dels casinos, molt en concret, l'empresa que gestiona aquests casinos.

Amb la nostra oposició pública i manifestada en la Cambra al llarg dels anys, es va renovar una de les llicències dels asi-

nos de Catalunya, l'any 89, i, malgrat les iniciatives que demanaven –en aquest sentit– de tornar a discutir amb profunditat tots aquests temes, el Grup de la majoria va oferir la possibilitat de redactar un informe i, malgrat ser el nostre Grup parlamentari pràcticament –crec recordar– l'únic que va manifestar el seu escepticisme davant d'aquest informe perquè, crèiem nosaltres –i així ho va dir el nostre portaveu en aquell moment– que aquest informe seria redactat pel Grup de la majoria, simplement per justificar la renovació de nou al grup de Casinos de Catalunya, el temps, posteriorment, ens ha donat la raó, que jo ara, breument, tractaré de justificar. Curiosament el nostre Grup, que era el més escèptic, és el que presenta ara aquesta iniciativa parlamentària.

Aquest informe, per a nosaltres –un informe dit anteriorment, que està fet únicament i exclusivament, com anunciava el nostre portaveu en el seu dia, per justificar la renovació–, per a nosaltres, curiosament, deixa fora aspectes que han estat dintre de, com a mínim, el qüestionament per part del nostre Grup, per part dels mitjans de comunicació i per part de molts dels ciutadans d'aquest país i que esperàvem –nosaltres ho dèiem al seu moment–, que serenament, a través d'una comissió d'estudi, ens permetés estudiar-los amb profunditat. Aquest estudi, aquest informe –perdó– que se'ns presenta, que se'ns va presentar al final del mes de maig, vull dir, quan la renovació pràcticament s'havia de fer el mes de juliol; pràcticament un mes i escaig abans que es fes efectiva la renovació. I, en cap moment aquest informe ens diu res de la posada en marxa dels tres casinos de Catalunya, del monopoli que es va gestionar, al marge de la concessió en el seu moment; monopoli que va recaure en mans d'una sola empresa i –volíem dir nosaltres– en mans d'un sol senyor que avui dia podríem dir que és el senyor del joc de Catalunya, que és el senyor Suqué.

Res no ens diu de la posada en marxa de les escoles, de l'Escola de Casinos de Catalunya i de les persones que la van regentar –el senyor Paul Baron, molt conegut de la Cambra i dels senyors diputats– ni dels seus alumnes estrangers, que van ser molt coneguts, molt coneguts a nivell dels casinos, fins que van ser expulsats del nostre país; res no ens diu de les irregularitats denunciades per la Brigada del Joc i la manca de col·laboració per part de la direcció dels casinos d'aquell famós grup cors, que ja dic, va ser de molt anomenat en el moment que vam fer la Comissió d'Investigació del Joc; res no es menciona; es veu que els redactors de l'informe, a aquests senyors, no els coneixien.

Irregularitats que s'han denunciat públicament, irregularitats creuades entre el màxim gestor de les loteries, perdó de les loteries, dels casinos de Catalunya, com era el senyor Artur Suqué i el senyor Jaime Sentís, que durant aquest últim temps sembla que no està massa pel país, i que entre el dos es van creuar una sèrie d'acusacions d'unes gestions irregulars dintre dels casinos del nostre país. Com a mínim, res d'això es menciona tampoc en l'informe. (*Pausa.*)

Tampoc ens fa cap esment, en aquest informe, de l'empresa propietària dels Casinos de Catalunya, INVERAMA, i les seves relacions amb altres empreses del joc com és l'empresa Luditec i el seu entramat d'empreses que, per tant, perjudica la marxa del joc a Catalunya. Res d'això i moltes altres coses, que, per abreujar, no vull dir, que aquest informe no conté; o sigui, mancances importants que ens portarien a la conclusió que aquestes empreses, aquesta empresa no és mereixedora de la re-

novació que se li ha fet recentment. I, perquè no dir-ho, de les inspeccions i sancions, que la majoria són sobresegudes o, realment, no es fa esment de quins són els motius d'aquestes sancions que hi ha, dintre d'aquest informe.

Tot porta a la conclusió que l'empresa propietària dels Casinos de Catalunya no és mereixedora, per a nosaltres, de la nostra confiança. Una empresa que ha perjudicat la imatge del nostre país; una empresa que ha introduït en el nostre país personatges no desitjables, com el senyor Paul Baron i companyia, o el senyor Carpetaux i companyia, i empreses pantalla que hem denunciat moltes vegades nosaltres en aquesta Cambra; que ens posa en contacte, com a mínim, amb empreses que introdueixen un model fiscal no recomanable per a les nostres empreses del nostre país, de situar la seva seu en paradisos fiscals, que no és gens aconsellable per a les empreses serioses del nostre país.

El meu partit ha demanat moltes vegades, moltes vegades, que es trenqués la relació amb aquesta empresa, INVERAMA, per tot el que fa relació als temes del joc. Ho hem demanat al llarg del 1988, 1989, i ho vam demanar durant tot l'any 1990, i ho tornarem a demanar avui. Ja ho vam dir a la Cambra: «Separin el senyor Suqué del joc de Catalunya i faran un bé al país. Nosaltres els donarem suport totalment.»

Nosaltres hem presentat aquesta Proposició en un últim intent de prendre una resolució que tindrà greus conseqüències perquè hipoteca el Govern, aquest, per deu anys, i els governs que puguin venir al llarg d'aquests deu anys. Però no es preocupin perquè jo ja els vull anunciar que si vostès ens ho posen difícil, el partit del Govern, trobarem, sabrem trobar les vies per trencar les relacions amb aquest senyor, perquè nosaltres no tenim cap tipus de vinculació i de compromís amb el senyor Suqué. Creiem nosaltres que aquest senyor fa més mal que bé per al país, i, per tant, demanem, en un últim intent, que s'aprovi aquesta resolució, aquesta Proposició no de Llei, que les llicències siguin..., el contracte, jo diria, perquè les llicències ja han estat renovades el juliol i l'agost. L'únic que els demanaria és que trenquessin les relacions amb el senyor Suqué, i, per tant, que aquestes llicències fossin rescindides.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño, per la seva brevetat.

He de dir-li que la Proposició no de Llei va ser publicada el mes de juliol de l'any 1990, el 2 de juliol; que, naturalment, en el període de vacances parlamentàries, no se substancien proposicions no de llei; tampoc el mes de setembre, tradicionalment. Per tant, és la primera, acabat el període d'esmenes, que s'ha convocat la sessió, sense cap retard per part de la Comissió, per part de la Comissió...

El Sr. MADUEÑO: Si m'ho permet, un segon només; un aclariment, senyor President. Jo no he criticat...

El Sr. PRESIDENT: Era un aclariment també.

El Sr. MADUEÑO: Un aclariment. Jo no he criticat ara el President de la Comissió. Jo he dit que aquest Parlament té la seva mecànica, i es va presentar d'aquesta manera, i després també recordar-li la seva benevolència pel temps, com ha fet amb l'altre Diputat que anteriorment m'ha precedit en l'ús de la paraula.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, d'acord, senyor Madueño. No hi ha presentades esmenes. El Grup parlamentari Popular vol intervenir?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vidal-Quadrás té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, gràcies. Simplement, per anunciar que, en aquest punt de l'ordre del dia, el nostre Grup s'abstindrà, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadrás. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana..., el Grup Mixt..., Iniciativa..., el Grup parlamentari de Convergència i Unió? (Pausa.) El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor President. Hem escoltat atentament les paraules del senyor Madueño, especialment quan, com el que parla, es troba ja en la tardor de la vida, i sempre, en aquests casos, se sent la flaire, la nostàlgia...; perquè ara comentava amb el meu company, el senyor Pérez-Moreno, que havia estat adjunt meu com a secretari de la Comissió d'Estudi sobre el Joc a Catalunya, doncs, les paraules del senyor Madueño ens han evocat molts records agradables i desagradables. Evidentment, el senyor Madueño ha estat breu, però podia haver estat molt més llarg, perquè podria haver explicat la corrua de, no ja d'actuacions del Grup Socialista, sinó tot aquest reguitzell, aquesta espècie de rosari lúdic de noms i més noms, que jo també el podria ajudar a recordar perquè els recordo perfectament, perquè no endebades, doncs, he estat el seu adversari en molts temes d'aquests.

És clar, aquí, què discutim?: la Proposició no de Llei o l'exposició de motius d'aquesta Proposició? És clar, l'exposició de motius, que és al que s'ha referit fonamentalment el senyor Madueño, és un intent, no excessivament reixit —com deia—, de forma més que abreujada, de fer unes pinzellades de tots els punts que el Grup Socialista i altres grups han tocat al llarg de tres o quatre anys en aquesta Cambra.

Em sembla que és inútil que, una vegada més, tornem a dir el mateix que hem dit, que, per altra banda —hi insisteixo—, hi ha una norma interpretativa sobre l'article corresponent del Reglament, que el tema de debat no són les exposicions de motius, sinó el text de la Proposició.

Jo, malgrat tot, voldria fer una puntualització, perquè ho ha dit el senyor Madueño de paraula, repetint el que ja va posar per escrit, que diu que el Grup de CiU es comprometia a presentar un informe al Parlament de Catalunya. Bé, això, que queda clar que, nosaltres, el que vam oferir en repetides ocasions —i ara no voldria caure en el mateix error de fer la història—, però en repetides ocasions vam oferir demanar al Consell Executiu que fes un informe, i que si els grups de la oposició volien, sobre aquest informe, podien fer un debat. I el Grup Socialista no es va mostrar escèptic; l'escepticisme, jo diria que és una expressió suau, perquè el Grup Socialista va votar en contra de demanar aquest informe, la qual cosa jo respecto; però, és clar, llavors no s'adiu massa amb donar un valor negatiu a un informe que no s'ha volgut ni tenir. No es va demanar fer aquest debat, i ara, per via d'una proposició no de llei, en certa manera, el que ha fet el senyor Madueño, en l'exposició de motius —hi insisteixo— i en la justificació d'aquesta exposició de motius, és fer una anàlisi crítica, des del seu punt de vista, legítima, però que no compartim, sobre el contingut d'aquest informe.

Ara bé, en definitiva, en definitiva, què és el que demana aquesta Proposició no de Llei?: demana que s'insti, que el Parlament insti el Consell Executiu que no renovi unes determinades llicències administratives. Al senyor Madueño li consta

perfectament, perquè no sols coneix la mecànica del Parlament, sinó coneix les dates, com ell mateix, en certa manera, ha donat a traslluir, que aquesta Proposició no de Llei, podríem dir, va néixer morta, va néixer morta, perquè el senyor Madueño i el seu Grup són perfectament conscients que, entrar en el Parlament, amb data 20 de juny, una proposició no de Llei, evidentment s'és conscient que aquest tema no es pot portar a debat de comissió, per més ràpidament que es vulgui fer, abans d'acabar les vacances, i bona prova d'això és que, quan la Mesa i Junta de Portaveus van admetre la tramitació sense cap dificultat, es va publicar immediatament i es va publicar el dia 2 de juliol, quan ja estàvem en període de vacances. I això, al senyor Madueño, li consta perfectament.

Aleshores, per a nosaltres, avui, dia 6 de novembre, entrar a debatre si el Parlament de Catalunya ha d'instar o no instar el Consell Executiu que no renovi unes llicències administratives, quan —jo voldria precisar l'expressió del senyor Madueño— una d'aquestes llicències es va donar el 4 de juliol al Casino de Barcelona i l'altra, la de Peralada, el dia primer d'agost, és una ucronia; és una ucronia perquè és una cosa que ja no es pot fer, i més encara —però, vull dir, això ja, diguem-ne, a nivell més tècnic— perquè parla de la llicència de l'empresa INVERAMA; llavors a continuació, el mateix redactor —suposo, el senyor Madueño—, és clar, es va adonar que les llicències no van a nom d'INVERAMA, i llavors va dir..., i escriu: «i molt concretament les seves filials». Vull dir, aquest redactat, per a nosaltres, amb tot el respecte, no té cap coherència interna.

Però, hi insisteixo, per a nosaltres, la greu dificultat que el senyor Madueño n'era conscient des del moment de presentarla, és que aquesta Proposició no de Llei era una proposició, po-

dríem dir, buida de contingut, que només era un pretext, enginyós, per, a posteriori, venir a plantejar o a replantejar temes que han estat abundosíssimament replantejats, o bé fer una anàlisi crítica d'un informe que ni es va voler ni es va voler debatre en el seu moment.

Jo, quan estant per treballs parlamentaris en una altra comissió, se m'ha anunciat que havia decaigut, per manca de compareixença del defensor d'aquesta Proposició no de Llei, em semblava molt congruent perquè el millor que es podia fer era deixar-la decaure.

En definitiva, si ara, amb l'argumentació que els donem, el senyor Madueño entén que s'ha de mantenir, posar-se a votació aquesta Proposició no de Llei, lògicament, per tots els arguments que he donat, el nostre Grup voldria, amb el vot negatiu, constatar que és una petició, que en aquets moments, és totalment ucronica i in formulable, perquè aquests fets de futur de que parla avui dia ja no són de futur, sinó de passat.

Per tant, en el seu moment podrà replantejar altres peticions, però aquesta petició no pot ser acceptable, i per tant, el nostre Grup hi votarà en contra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a la votació.

Vots favorables?

Vots en contra?

Abstencions?

Per 3 vots favorables, 11 en contra i 1 abstenció queda refusada aquesta Proposició no de Llei.

(El debat del punt segon de l'ordre del dia, darrer que es transcriu, fineix a tres quarts de set del vespre i quatre minuts.)